

само, че той, великодушниятъ Заимовъ, който тѣкмо по това врѣме се намираше въ Браила, а Бенковски въ Букурещъ, го разубѣдилъ. По едно чудо, Заимовиятъ духъ се отдѣлилъ отъ собственото му тѣло, заминалъ въ Букурещъ и кандардисалъ Бенковски да не върши глупости. Колкото до „причинитѣ“ на „раздора“ между К-овъ и Хр. Ботйовъ, за които се потеше З. Стояновъ, Ст. Заимовъ ги намира не само „вѣрни“, но и „справедливо е оцѣнилъ биографътъ недоразумѣнията съ думитѣ, пето — най-послѣ въ жестокия емигрантски и т. н.“

„Но има и други второстепенни, женски пружини на тѣзи недоразумѣния, пише Заимовъ, които ние се въздържаме за сега да ги съобщаваме, като допълнение на биографията, защото авторитѣ на тѣзи женски пружини още живѣятъ...“¹⁾

Тѣй каканижатъ нашитѣ историци.

Г-нъ Д. Т. Страшимировъ, авторъ на „Критическиятъ опитъ“ за Хр. Ботйова, който е жертвувалъ десетъ пѣти повече книга за този проклѣтъ въпросъ, та дано най-сетнѣ му се усмихне едно правилно заключение, уви! се е забъркалъ като пѣтеть въ кѣлчище, и то само затова, че въ края на крайщата, нито по разбирането на „свадата“, нито по схващането на явленията, е отишелъ по-далечъ отъ своитѣ учители.

Едно повърхностно разсѣждане, напр. върху слухътъ за убийството на Каравелова би ви дало заключение, че Ботйовъ нѣмаше защо да чете „лекции“ въ редакцията на „Знаме“ прѣдъ „25 — 20“ хжшове за убийството на ренегата; че вмѣсто да се излага прѣдъ влашкото правосѣдие, като лекомисленно дрънка кога трѣбва и кога не трѣбва за убийство, Ботйовъ можеше самъ да стисне за гушата страхливия Каравеловъ, за да го прати на оня свѣтъ. Нали сжщитѣ „историци“ ни учеха, че Ботйовъ е първоразряденъ

¹⁾ Мсб. I. стр. 232 — 233.